

Hvor er livet skrøbeligt

Anni gik fuldstændig i sort, da hendes mand døde. En præst gav hende et venligt puf, og siden har hendes liv haft nyt indhold som frivillig.

Tør du tale med mig? Spørgsmålet kom fra hjemløse Jørgen, da 81-årige Anni mødte ham første gang.

- Jørgen følte, at folk så ned på ham. Jeg gav ham et kram, og han fortalte, at det havde han ikke fået, siden han var barn, husker Anni Nystrand. Hun har været frivillig de seneste 14 år. Både i Godthåbskirken, som besøgsven på et plejehjem og i Café Paraplyen på Frederiksberg.

- Jeg ved godt, hvad Jørgen mente. Folk ser ofte ned på hjemløse. Men selv om vi er forskellige mennesker, er vi faktisk meget ens. Vi har alle lyst til kærlighed og omfavnelse, mener Anni.

Skrøbeligt liv

Hun har selv mærket, hvordan livet kan slå nogle gevaldige sving. Anni har de seneste 45 år boet på Frederiksberg. Som udlært i en skotøjsforretning, medarbejder i Magasin og senere demonstratrice er hun vant til at tale med mange mennesker. Så da hun holdt op med at arbejde, og hendes mand døde kort tid efter, gik hun med sine egne ord "fuldstændig i sort".

- Jeg følte ikke, jeg kunne komme videre i livet. Jeg kunne meget let være endt med at sidde og sygne hen på sofaen. For hvor er livet egentlig skrøbeligt.

Berigende livshistorier

Annis held var, at hun talte en del med en præst, som gav hende et venligt puf og opfordrede hende til at blive besøgsven på et plejehjem.

- Jeg har nu haft seks besøgsvenner, som alle er døde. Det tog virkelig hårdt på mig, da

Cecilie - min seneste ven - døde. Men det er også meget berigende at være frivillig. Jeg får indblik i nogle livshistorier, som jeg ellers aldrig ville få, forklarer Anni, der synes, at hun i dag har et dejligt liv.

- Det er en ære at få lov at være med som frivillig. Og det er så lidt, der skal til. Som frivillig i kirken fulgte jeg minikonfirmanderne til Lucia-optog på et plejehjem. De ældre græd af glæde. Det var en stor oplevelse - både for de ældre og os andre.

Ganske forfødeligt

På Café Paraplyen laver Anni mad og er vært for gæsterne. Tidligere stod hun for den varme mad, men det går ikke, efter hun fik grøn stær. Så nu er det sandwicher, hun smører.

- Caféen er mit andet hjem. Kollegerne og gæsterne giver livet et indhold. Jeg har to dejlige drenge, tre børnebørn og et papbarnebarn. Men de skal jo ikke være afhængige af mig, siger Anni.

Hendes moderne tosekasse, som hun kalder sin iPad, er glimrende til at sende hilsner på. Men Anni forstår ikke, at forældre med børn ofte går og kigger på mobiltelefonen og ikke tager sig mere tid til børnene.

Hun undrer sig også over, at så mange unge er hjemløse.

- Tidligere var hjemløse som regel gamle mænd, der drak. I dag er der mange flere unge. Det er ganske forfødeligt. Jeg forstår ikke, det er nødvendigt i vores velfærdssamfund, siger Anni, som 1-2 gange om ugen kigger forbi sine hjemløse gadevenner, Jørn og Erik. ♥

“

Det er en ære at få lov at være med som frivillig. Og det er så lidt, der skal til.

Annis mor lærte hende disse ord, som hun forsøger at efterleve: "Et lille smil, et venligt ord og en hjælpende hånd - det koster ikke noget, men betyder mere end man tror."